

Delegati in predlagatelji naj bodo ubrana celota

Delegatski sistem razvijamo že dolgo časa, prav toliko časa pa ugotavljamo, kakšne so njegove prednosti, kakšne so še pomanjkljivosti. Odločili smo se, da se bomo pogovorili z vodji nekaterih delegacij za Zbor krajevnih skupnosti občinske skupščine Ljubljana Center in skušali izvedeti, kako njihove delegacije obravnavajo gradiva za seje zborov, kako oblikujejo stališča svoje delegacije ter kako so ta stališča upoštevana na sejah oziroma kakšne poti morajo ubrati, da bi z njimi prodri.

TEODOR STOJŠIN – Vodja delegacije v krajevni skupnosti Tabor:

»Gradivo, ki je sicer precej obsežno, dobimo pravočasno, tako da imamo na voljo dovolj časa, da ga proučimo. Gradivo najprej predelam sam in napišem predlog stališč naše delegacije. Zatem pa se pogovorimo na seji delegacije. Naša delegacija je ubran kolektiv, ki je tudi visoko strokovno usposobljen. Več kot polovica delegatov ima visoko izobrazbo, drugi pa višjo in srednjo.

Na vsaki seji izberemo štiri delegate, ki se bodo udeležili seje, in skrbimo, da ta dolžnost doleti vse delegate kolikor mogoče enakomerno. Največkrat se stališča delegacije ujema s stališči predlagatelja. Če pa je naše stališče drugačno, prodremo z njim, kadar nas podprejo tudi druge delegacije. Sicer pa menimo, da je vprašanje upoštevanja stališč delegacij krajevnih skupnosti še vedno odprto. Izvršni svet res poroča, katera stališča so upoštevana in katera ne, ne pove pa, zakaj posameznih stališč niso upoštevali. Radi pa bi dosegli večje sodelovanje z drugimi delegacijami, saj bi na sejah Zbora krajevnih skupnosti lahko nastopali bolj enotno. Posvetovanja med delegacijami namreč ni.«

BORIS KREN – vodja delegacije v krajevni skupnosti Prule:

»Občinsko gradivo dobimo vedno pravočasno, težava pa je z mestnim gradivom, ki ga dobimo dan ali dva pred sejo. Naša delegacija ima dobro kadrovsko sestavo, zato lahko dobro

pripravimo stališča in pripombe. Razprave so precej živahne, vendar kljub temu brez težav oblikujemo svoja stališča, ki so običajno porecej kritična.

Pri obsežnejših gradivih pa pogrešamo kvalitetne povzetke, ki bi nam olajšali delo. Vodja delegacije oblikuje stališče, in sicer na podlagi razprave, zatem pa delegati glasujejo o njem. Pri oblikovanju delegacije za posamezno sejo pa pazimo, da se enakomerno razporedimo, na oblikovanje pa vpliva tudi tematika, ki se bo tam obravnavala. Rakasta rana tega sistema pa je povezana z bazo. Na naše seje prihajajo predstavniki drugih organizacij, z občani pa zelo težko navezujemo stike, razen če gre za problematiko, ki močno zanima vse kražane.

Pri uveljavljanju naših stališč pa bi predvsem želeli boljše povezovanje med delegacijami. Na skupščini se sprejemajo preveč formalni sklepi, tako da nimamo pravega vpogleda, ali so bile naše pripombe upoštewane ali ne. Tudi nadzora nad uresničevanjem sprejetih sklepov ni. S predlogi in idejami s terena pa zelo težko prodramo, delegacija pač mora biti zelo vztrajna, če želi kaj doseči. Ugotavljamo pa, da se stvari spreminjajo na bolje.«

MILICA ČERNE – vodja delegacije krajevnih skupnosti Stara Ljubljana:

»Gradivo je v več kot 80 odstotkih le informativno, veliko je stvari, na katere nimamo vpliva, veliko pa je tudi gradiva, za katero je obvezno poročanje v krajevni skupnosti, čeprav za nas nima pravega pomena. Pri obravnavi plana občinskega proračuna pa nas je najbolj zbadlo, da za bistvene postavke ni bilo ustrezne obrazložitve. Tako

je bil na primer prikazan indeks povečanja osebnih dohodkov občinskih funkcionarjev 192. Temu smo se odločno uprli, saj ne gre za bistveno povečanje dela, pa tudi delo v preteklosti ni bilo najbolje opravljeno.

Pri oblikovanju stališč krajevnih skupnosti včasih nismo dovolj strokovni, da bi lahko sprejeli ustrezno stališče. Želimo pa si variantne predloge. Na naša delegatska vprašanja vedno odgovorijo, ni pa uresničitve naših zahtev. V krajevni skupnosti imamo pripombe in želje, čeprav majhne, pa nikakor ne uspemo prodreti z njimi. V Stari Ljubljani smo že prej uredili veliko zadev, zdaj pa imamo težave s prometom, parkiranjem, želimo si samopostrežno trgovino, javno stranišče v bližini Bolšjega trga, želimo si tudi dokončno ureditev vprašanja Ljubljanskega gradu. Težave so tudi sreno. Kražane vse te zadeve še kako zanimajo, vendar pa vidijo neučinkovitost pri njihovem reševanju, zato niso več pripravljene sodelovati pri večjih akcijah.«

MARTINA LEITGEB – vodja delegacije krajevnih skupnosti Trg osvoboditve:

»Gradivo bi moralo biti po strokovni strani absolutno pravilno. Bistvo problema je v strokovnih napakah. Ob tem sprašujem, ali je delegacija sito za strokovne napake? Kakšna bi morala biti strokovna sestava delegacije, ki naj bi takšna gradiva prečistila? Dobili smo na primer poročilo SDK o izvedenem proračunu, po mojem mnenju pa bi morali dobiti politično in ne računovodsko poročilo. Pri oblikovanju stališč bi morala delegacija delovati usklajeno s posameznimi sekcijami SZDL, veliki usklajevalec tega pa bi moral biti tajnik krajevnih skupnosti. Res pa je, da se tega dosti ne poslužujemo ter da tajniku premalo pomagamo pri tem delu.

Glede uveljavljanja stališč krajevnih skupnosti na zboru pa se zavzemam za možnost tako imenovanega »regionalnega veta«, kot je to že v veljavi pri mestni in republiški skupščini. Sicer pa menim, da so se prav na tem področju stvari v zadnjem času močno zboljšale. Veliko manj je ukrepanja brez vednosti krajevnih skupnosti, brez posvetovanja z njo, so pa tudi stvari, ki se nikoli ne zjasnijo, ker preprosto ne veš, kdo za čem stoji.

Če bodo gradiva še naprej takšna, bomo morali dobro premisliti ob volitvah za novo delegacijo. Odločilnega pomena bo strokovnost delegatov. Vsekakor pa je treba v splošne delegacije vključiti več mladih, saj v delegacijah ni mesta za upokojece. V delegacijah in pri tem delu naj bi tudi vzgajali mlade kadre, ki imajo še vso bodočnost pred sabo.«

MILOŠ KONČAR – vodja delegacije krajevnih skupnosti Poljane:

»Vsak delegat preuči gradivo, vendar pa težišče dela ostane na vodji delegacije in peščici tistih, ki so bolj povezani s krajevno skupnostjo in njeno problematiko. Na sestankih delegacije pa bi bili prav zadovoljni, če bi bila udeležba boljša, zbiramo se več ali manj isti ljudje. Pri oblikovanju mnenj in stališč smo se dogovorili za soglasje in ne za preglasovanje. Moti pa nas, da nam predlagatelj ne ponuja variantnih predlogov z opisom možnih posledic takšnega ali drugačnega sklepa. Člani delegacije pač nismo strokovni na vseh področjih. Posamezni materiali so dobri, nekateri pa so pomanjkljivi. Ko smo na primer obravnavali proračun, smo pogrešali razlago, kako bodo posamezne spremembe vplivale na izboljšanje na posameznem področju. Pri oblikovanju mnenja pa imamo včasih tudi težave, ker nismo dovolj strokovni. Takrat to napišemo in pošljemo naprej.

Naša mnenja so bila deloma upoštevana, deloma pa ne. Pri tistih, ki niso

bila, pa nam je vedno manjkala razlaga, zakaj ne. Ko pa sprožimo vprašanje, zakaj tako, potem je pri upravnih organih čutiti nekakšno osebno užaljenost. To pa vsekakor ni pozitivno in marsikaterega delegata odvrča od njegove dejavnosti.

Ko pa že govorimo o delegatskem odločanju, naj povemo, da se ne morem strinjati z ugotovitvami o delegatih kot malih bogovih, saj to nikakor nismo. Delovanje v krajevni skupnosti je odvisno od peščice najbolj zagnanih, prizadevanja za vključevanje čim večjega števila ljudi pa skoraj nikoli ne obrodijo zelenih sadov. Zato hočeš nočeš ostane odločanje in delovanje na peščici ljudi, ki pa so vse prej kot mali bogovi.«

MILAN BIBER – vodja delegacije krajevnih skupnosti Ajdovščina:

»Gradivo za seje Zbora krajevnih skupnosti naše občine dobivamo skupaj z gradivom za mestno skupščino. Drugo je bolj pripravljeno in tudi pomembnejše za nas, saj zadeva interese vseh Ljubljancev. Vendar pa prihaja z zamudo, tako da imamo premalo časa, da bi ga temeljiteje proučili. Naša delegacija je kadrovsko dobro sestavljena, tako da smo kos večini obravnavanih zadev, kjer pa nismo, pokličemo tiste, ki so v tej zadevi doma in nam pomagajo preučiti gradivo in sprejeti ustrezno stališče. Če pa stališča vendarle ne moremo oblikovati, dobi delegacija navodilo, kako naj glasuje, seveda potem, ko se nejasnosti na sami seji zbora odpravijo.

Pri uveljavljanju stališč pa se včasih zdi, da delegati stojijo nasproti predlagateljem, kar pa ni v redu. Predlagatelji in delegati predstavljajo celoto, ki skupaj oblikuje politiko na območju

krajevnih skupnosti in širše. Ko posredujemo svoje pripombe, želimo vedeti, katere so bile upoštewane, katere pa ne, in zakaj ne. To ustvarja občutek koristnosti, občutek, da delegat ni le glasovalni stroj. Prav zaradi tega občutka, da je delegat bolj objekt kot subjekt političnega odločanja, smo se sestali z občinskim izvršnim svetom. Dogovorili smo se, da se ne bomo več šli igrati MI – VI, da bomo nakopičena vprašanja hitreje in učinkoviteje razreševali, ter da bodo takšna srečanja postala oblika skupščinskega dela. Po tem sestanku pa lahko opazimo napredek in upamo, da ne bo obveljal slovenski pregovor, ki pravi, da ena lastovka še ne poreni pomladi.«

Ob koncu ankete, ki je zajela polovico vodij delegacij za zbor krajevnih skupnosti, povemo, da je pokazala na določene težave pri doslednem uveljavljanju delegatskega sistema. Hkrati pa tudi to, da je treba ta sistem še naprej dograjevati in da še nismo našli tiste čarobne formule popolnosti.